

Sygn. akt II K 435/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Nowak

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Żak

przy udziale Prokuratora Rejonowego w Belchatowie Piotra Grochulskiego

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 05 lipca 2018r.

sprawy **M. S. /S./**, urodzonego (...) w B., syna D. i I. z domu M.,

oskarżonego o to, że:

w nocy z 12 na 13 kwietnia 2018r. w B. woj. (...) naruszył czynności narządów ciała swojej matki I. I. w ten sposób, że uderzył ją kilkakrotnie pięścią po twarzy i głowie, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu twarzoczaszki ze złamaniem kości zatoki szczękowej i lewej ściany oczodołu lewego, powstałe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 157§1KK.

1. uznaje oskarżonego **M. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk, a także art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;
2. na podstawie art. 34 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązuje oskarżonego do przeproszenia pokrzywdzonej w terminie 3 (trzech) miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty i 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 435/18

UZASADNIENIE

na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów zarzucanych oskarżonemu

Zachowanie oskarżonego polegające na tym, że w nocy z 12 na 13 kwietnia 2018 roku w B., woj. (...) naruszył czynności narządów ciała swojej matki I. I. w ten sposób, że uderzył ją kilkakrotnie pięścią po twarzy i głowie, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu twarzoczaszki ze złamaniem kości zatoki szczękowej i lewej ściany oczodołu lewego, powstałe obrażenia naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres powyżej 7 dni – wyczerpuje dyspozycję art. 157 § 1 kk.

Istotą przestępstwa określonego w art. 157 § 1 KK jest takie spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia, które trwało dłużej niż siedem dni. Spowodowanie tych skutków obejmuje każde zachowanie

pozostające w związku przyczynowym i normatywnym ze skutkiem. Zachowanie to musi obiektywnie naruszać wynikającą z wiedzy i doświadczenia regułę postępowania z dobrem prawnym, jakim jest zdrowie człowieka. Okoliczność taka zachodzi w przedmiotowej sprawie. Oskarżony M. S. kilkakrotnie uderzył I. I. w twarz i w głowę. Skutkiem takiego zachowania były obrażenia które naruszyły czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia u pokrzywdzonej na okres czasu przekraczający 7 dni.

Tym samym zachowanie oskarżonego wyczerpało dyspozycję art. 157 § 1 kk, będąc przy tym czynem zawinionym, karygodnym i społecznie szkodliwym w stopniu wyższym niż znikomy.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 KK. Jako okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego Sąd potraktował jego przyznanie się do popełnienia zarzucanego czynu oraz uprzednią sądową niekaralność. Na niekorzyść przyjęto natomiast popełnienie przestępstwa na szkodę osoby najbliższej oraz w stanie związanym z działaniem spożytego wcześniej alkoholu.

Sąd uznał, że nie ma potrzeby orzekania w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności nawet z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Sąd zachowanie oskarżonego poczytał jako jednorazowy wybryk, a mając na względzie jego uprzednią niekaralność zakłada, iż podobne zachowanie nie zdarzy się w przyszłości. Tym samym nie ma potrzeby sięgania po najsurowszy rodzaj kary przewidziany przez art. 157 § 1 kk. Dlatego też Sąd skorzystał z możliwości, jaką dają mu przepisy Kodeksu Karnego i orzekł wobec oskarżonego karę łagodniejszego rodzaju, tj. karę ograniczenia wolności.

Orzekając karę ograniczenia wolności Sąd na skutek przeoczenia błędnie nie wskazał w postawie wymiaru kary art. 37a kk, który był podstawą do zastosowania wobec oskarżonego tejże kary w realiach przedmiotowej sprawy.

Zdaniem Sądu kara 12 miesięcy ograniczenia wolności ta jest adekwatna do stopnia winy M. S. oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Spełni także cele kary w zakresie jej ogólnospołecznego oddziaływania oraz cele represyjne względem osoby oskarżonego.

Określając wysokość pracy na cele społeczne na 30 godzin w stosunku miesięcznym Sąd uznał, iż kara taka odpowiada stopniowi winy i stopniowi społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i nie powinna stanowić dla niego nadmiernej uciążliwości, zwłaszcza że jest on (...), nie ma nikogo na utrzymaniu oraz nie jest nigdzie zatrudniony.

Sąd skorzystał z możliwości, jaką daje mu art. 34 § 3 kk i na podstawie art. 72 § 1 pkt. 2 kk zobowiązał oskarżonego do przeprowadzenia pokrzywdzonej w terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), nakładając na oskarżonego obowiązek zwrotu wydatków sądowych w kwocie 190 złotych, oraz opłatę w kwocie 180 złotych.